

Side delt Hundene i de Hunde, der absolut maa anses for stabelige, og de, der mere maa anses for ustabelige, eller hvad man kunde kalde uopdragne Hunde; for de stabelige Hunde bliver der sat erlægge en Bøde af Eierne. Han skal, naar de henderive en Mand's Klæder eller noget Saadant, give en Bøde, foruden at han ellers kommer til at betale den Stabe, som de forarsage. Hvad de uopdragne Hunde angaar, kan der ikke paalægges en Mand Bøde for en saadan Hund, men derimod kan Politiet stride ind og under en Bøde paalægges Eierne at lade en saadan Hund dræbe, eller hvis Hundene ikke ere forhævede med Mundkurv eller holdes bundne eller indelukkede, da kan det paalægges Eierne at lade Saadant ske. Her er altsaa forskjellige Grader mellem to Arter af Hunde, nemlig dem, der absolut fortrædige Folk og dem, der blot genere Folk. § 8 omhandler, at den, der hidser en Hund paa Nogen eller undlader at holde sin Hund tilbage, naar han bemærker, at den ansalder Nogen, straffes med Bøder indtil 50 Kr. forsaavidt han ikke falder større Straf efter § 7. Det er en Bestemmelse, der findes i Kjøbenhavn's Politivedtægt, og fra den er den gaaet over i Forslaget, og jeg antager ikke, at der kan være Noget at indvende imod den. Saa findes der en moralsk § 9, som omhandler Hundenes erotiske Tilbøjeligheder i den Tid, hvor Hundene bære sig ad saaledes, som jeg af Sædelighedshensyn ikke nærmere kan beskrive. Her maa vistnok tilføies en Bestemmelse om, at Politiet maa kunne optage saadanne Hunde og lade dem dræbe, hvis Eierne ikke melder sig sig og kræver sin Hund tilbage. § 10 omhandler, at i Sager om Overtredelse af de forskjellige Paragrafer skulle behandles som offentlige Politisager. § 11 fastsætter, at Bestemmelserne om Hundeaafgiften træder i Kraft den 1ste Januar 1890, medens de øvrige Bestemmelser altsaa strax træde i Kraft efter de almindelige Regler for Loves Ikrafttræden. Endelig omhandler § 12, at Loven ikke gjælder for Færverne, hvor der findes ganske andre Regler. Sted for Hunde end i de øvrige Danmark. Jeg skal altsaa indstrænge mig til at anbefale at tiltræde Udvalgets Endringsforslag og som sagt anbefale at vedtage Forslaget.

Th. Christensen: Jeg maa indrømme, at den ærede Ordfører har holdt Ord, naar han af Begyndelsen af sit Foredrag lovede ikke at komme ind paa almindeligere Betragtninger over Hundespørgsmaalet. Ligeledes skal jeg indrømme, at han allerede paa Forhaand har søgt at afværge et For-

slag, der er stillet fra anden Side end af Udvalget, d. v. s. den ærede Ordfører sandt, at der ikke var nogen Anledning til at gjøre en saadan Adskillelse. Jeg tror at kunne finde en Grund. Jeg skal for øvrigt søge at være kort og skal ikke komme videre ind paa theoretiske Betragtninger i videre Omfang, men kan dog ikke undlade at gjøre nogle enkelte foreløbige Bemærkninger angaaende det vedkommende Spørgsmaal. Først skal jeg da takke det ærede Udvalg for de, efter min Mening vigtige Forbedringer, der ere gjorte, for det Første, derved, at der er lagt mere over paa Lovgivningsmagten, og man derved har givet Administrationen noget mindre Spillerum, og for det Andet derved, at der er gjort en Væmpelse til Fordel for dem, der kun holde een Hund, altsaa for Smaafolk i Mod sætning til de mere Bemidlede, de, der holde flere Hunde. Dette tror jeg, er Hovedfordelene, der ere vundne ved Behandlingen i Udvalget, og derfor udtaler jeg min Paastjønne. Derimod tror jeg ikke, at Udvalget har været ganske heldigt paa et andet Omraade, idet det ikke har havt Die for, at dette Forslag i Virkeligheden indeholde to Forslag, nemlig et om en Revision af Bestemmelserne om Hundehold i Byerne og ved Siden deraf et andet og nyt Forslag om Hundehold paa Landet, tilligemed et nyt Stattelovforslag. Denne Doublering af Forslaget er kommen ind i Landstinget, er adopteret af Ministeren, og som det synes, modtaget af Udvalget uden nogen Anmerksomhed som en ganske ligefrem Sag. Jeg tror dog, at det vil være heldigt, at Thinget standser lidt derved. Mon det virkelig skulde være heldigt saaledes paa denne lette Maade at indføre nye Statter? Mon det saaledes uden den nøieste Overveielse kan gaa an ved en saadan Veilighed at indføre ny Bæftatning? Jeg finder, at der kunde være Anledning til her for det Første at spørge: Have vi overhovedet Trang til nye Statter? Og for det Andet: Skulle vi ind paa at udvide Bæftatningen, er det saa den heldigste Maade at gjøre det paa, at man indfører nye Statter fremfor at centralisere samtlige Statter? Jeg tror, at begge Spørgsmaal skal Almindelighed maa besvares med Nei, men i saa Fald bør Bæftatning af Hundehold paa Landet ikke indføres her. Jeg tror ogsaa at kunne tilføie, at saavidt jeg veed, have omtrent alle Saghyndige været enige om, at man bør centralisere vor Bæftatning, og det skulde undre mig, om vore Saghyndige her indenfor disse Mure saaledes skulde adstille sig fra hele den øvrige Verden, at de ikke skulde ønske dette. Jeg for mit Vedkommende tør sige saa meget, at jeg vilde